

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 216. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788613280.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Det var, som om himlen havde været så god at tage hensyn til vor bryllupsdag ved at lade sol og måne skinne for os, thi næppe var den 31te juli forbi, før den atter havde sit triste, melankolske ansigt på. Vi måtte derfor ty til vore gamle adspredelser: billardspillet og Bellman. Endvidere omgikkes vi et par kedsommelige familier, der ved vor ankomst til Hirschholm havde opsøgt og indbudt os; men da vi selv var glade, så gav deres kedsommelighed os kun stof til bemærkninger, der frembragte ny lystighed og spøg imellem os. I Lyngby boede der en ældre, fornem herre, der på sin vis i længere tid havde gjort mig sin kur og var utrættelig i at indbyde os til sit landsted, uagtet vi alt flere gange havde afslået det. »Jeg ved,« sagde han til mig, »at De deler min passion for smukke heste - De vil hos mig finde en tilredet damehest og en dameridedragt med alt tilbehør.« Vi kunne tilsidst ikke undgå denne indbydelse, og dagen blev bestemt. Heiberg sagde nu til mig: »Jeg kan godt gennemskue hans plan; det hele går ud på at gøre en ridetur med dig alene, thi du skal se, at han hverken tilbyder mig hest eller dragt for at ledsage eder - men det skal der ikke blive noget af. Man skal ikke se dig ride om alene med den gamle nar.« Vi lejede nu en vogn af postmesteren med to gamle plovøg for; bag i vognen lagde Heiberg sin ridesadel, lo, idet han tildækkede den med et tæppe og sagde: »Han skal ikke straks se den, han skal overraskes.« Ved vor ankomst blev vi modtaget på det artigste af vor gamle vært. Efter middagsbordet bad han mig gå ind i et sideværelse, hvor jeg ville finde alt, hvad der hørte til en ridedragt, samt hjælp til at iføre mig denne. Da han efter 217 forventning intet sagde til Heiberg om at gøre sig færdig til turen, gik Heiberg ganske stille ned til vor kusk og bad ham lægge sadlen på et af postmesterens plovøg. Da jeg var færdig med min påklædning, blev de sirlige heste til mig og værten trukket frem i gården. »Det gør mig ondt,« sagde vor vært henvendende sig til Heiberg, »at jeg netop i dag har alle mine andre heste i arbejde, så at jeg ingen kan tilbyde Dem. -« »Jeg beder,« sagde Heiberg med sit ironiske smil, »det har jeg forudset og har derfor min egen hest parat.« Plovøget blev trukket frem, og med et usigeligt ansigt og sideblik til mig satte Heiberg sig op; og med et endnu mere usigeligt ansigt så vor vært på den fattige hest, for hvis vugge det ikke var sunget at skulle rides i så fornemt selskab af mennesker og heste. Man kunne tydeligt se, at vor vært skammede sig ved at ride i selskab med et sådant dyr, og denne ærgrelse var næsten større end over, at hans plan, at ride ene med mig, var strandet. Jeg lo indvendigt på hele denne ridetur, og Heiberg og jeg tilkastede hinanden ideligt betydningsfulde blikke og kunne næppe tilbageholde vor latter over vor værts fortrædelige mine, uagtet han gjorde, hvad han kunne, for at skjule sin ærgrelse. Da Heiberg og jeg om aftenen havde takket vor vært for denne behagelige dag og atter sad på vognen for at køre hjem til Hirschholm, gav vi vor latter frit løb. Ved vor hjemkomst fortalte vi Hertz det passerede; han morede sig inderligt over Heibergs rigtige forudsigelse og planens heldige udførelse.